RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 98.772 van 10 september 2001
in de zaak A. 102.314/IX-2918.

In zake : de NV FONCK-DEHENNIN,
die woonplaats kiest bij
advocaat D. MATTHYS,
kantoor houdende te GENT,
Sint-Annaplein 34

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Consumentenzaken, Volksgezondheid en Leefmilieu,
die woonplaats kiest bij
advocaten R. DEPLA en M. STUBBE,
kantoor houdende te BRUGGE-SINT-KRUIS,
Karel van Manderstraat 123.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat de NV FONCK-DEHENNIN op 26 maart 2001 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van de in de brief van 24 januari 2001 vervatte beslissing van de minister van Volksgezondheid om, rekening houdend met de ingestelde strafvervolging, terug te komen op de beslissing van 13 november 2000 waarbij, in het kader van de vergoedingsregeling betreffende de dioxinecrisis, aan de verzoekende partij een voorschot van 231 987 893 BEF wordt toegekend en om de beslissing over die vergoeding op te schorten totdat een definitieve rechterlijke beslissing is tussengekomen;

Gezien het gelijktijdig ingediende verzoekschrift, waarbij dezelfde verzoekende partij de vernietiging vordert van dezelfde beslissing;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door auditeur W. WEYMEERSCH;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 8 augustus 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 3 september 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad A. VANDENDRIESSCHE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. MATTHYS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat R. DEPLA, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur W. WEYMEERSCH;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de feitelijke gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt :

1.1. Op grond van artikel 16 van de wet van 3 december 1999 betreffende steunmaatregelen ten gunste van landbouwbedrijven getroffen door de dioxinecrisis zijn met het koninklijk besluit van 25 januari 2000 tot instelling van een vergoedingsregeling voor sommige voedingsmiddelen van dierlijke oorsprong die zich op het Belgisch grondgebied bevinden regels vastgesteld betreffende de vergoeding van personen die schade hebben geleden ten gevolge van de dioxinecrisis. Het besluit bevat bepalingen betreffende de procedure voor de toekenning van de vergoeding en over de omvang en de berekeningswijze ervan. Er wordt niet betwist dat de verzoekende partij een aanvraag tot vergoeding overeenkomstig de bepalingen van dat koninklijk besluit heeft ingediend.

Artikel 6 van het koninklijk besluit van 25 januari 2000 bepaalt :

> "Wanneer tegen een eigenaar of een van zijn aangestelden vervolging is ingesteld voor strafbare feiten die verband houden met de toepassing van dit besluit of met de maatregelen ter bestrijding van de dioxinecrisis, wordt de beslissing over de toekenning van de vergoeding opgeschort tot een definitieve beslissing in rechte is tussengekomen. In geval van veroordeling is de eigenaar uitgesloten van de voordelen van dit besluit."

1.2. Op 7 september 2000 wordt de verzoekende partij door de correctionele rechtbank te Dendermonde vrijgesproken voor het plegen van misdrijven, in september 1999, in verband met de uitvoer van vlees naar Duitsland.

Op 13 november 2000 deelt het Instituut voor Veterinaire Keuring (IVK) aan de verzoekende partij mede dat de Technische Commissie haar dossier met het oog op het verkrijgen van een vergoeding ingevolge de dioxinecrisis onderzocht had en dat de minister van Volksgezondheid besloten heeft haar een voorschot van 231 987 893 BEF toe te kennen.

1.3. Na inzage van het dossier dat de gerechtelijke autoriteiten te Dendermonde hadden samengesteld, deelt de leidend ambtenaar van het IVK op 22 december 2000 aan de minister van Volksgezondheid mede dat de verzoekende partij bij het destructiebedrijf RENDAC vlees heeft aangeboden dat geproduceerd was vóór 15 januari 2000, dat dus niet in aanmerking kwam voor een vergoedingsregeling op basis van het koninklijk besluit van 25 januari 2000, maar waaromtrent de verzoekende partij strafbare manipulaties had gepleegd om van die regeling te kunnen genieten.

Er wordt aan de minister medegedeeld dat, hoewel er nog geen vervolging lastens de verzoekende vennootschap ingesteld is, er "een voldoende juridische grond bestaat" om de beslissing over het toekennen van een vergoeding in het kader van het koninklijk besluit van 25 januari 2000 op te schorten aangezien "de frauduleuze praktijken die blijken uit het strafdossier van die aard (zijn) dat het quasi zeker is dat vervolging zal worden ingesteld". Geadviseerd wordt de diensten die bevoegd zijn voor het uitvoeren van een eventueel reeds getroffen beslissing in kennis te stellen van de nieuwe ontwikkelingen en het beloofde voorschot niet uit te betalen.

In die gedachtengang vraagt de minister van Volksgezondheid op 8 januari 2001 aan het Rekenhof om de ordonnantie nr; 5.932/2000, die betrekking heeft op de uitbetaling van het bedrag van 231 987 893 BEF aan de verzoekende partij, niet te viseren.

1.4. Op 10 januari 2001 vordert de procureur des Konings te Dendermonde een aanvullend gerechtelijk onderzoek en de inverdenkingstelling van Bruno en Walter DEHENNIN, aangestelden van de verzoekende partij, voor het plegen van misdrijven betreffende het manipuleren van vlees en de bijhorende documenten teneinde te doen geloven dat het vlees als dioxinevlees kon bestempeld worden.

Op 18 januari 2001 stelt de leidend ambtenaar van het IVK de minister van Volksgezondheid in kennis van het instellen van de vervolging tegen de gebroeders DEHENNIN. Hij deelt haar mede dat er daarmee een voldoende juridische grondslag bestaat om terug te komen op de eerdere beslissing om een voorschot uit te betalen.

1.5. Met een brief van 24 januari 2001 deelt de minister van Volksgezondheid aan de Eerste Voorzitter van het Rekenhof mede :

> "In aansluiting op mijn brief van 8 januari 2001 deel ik U mede dat door het parket van Dendermonde op 10 januari 2001 vervolging is ingesteld tegen de heren Walter en Bruno DEHENNIN voor strafbare feiten die verband houden met de toepassing van het koninklijk besluit van 25 januari 2000 tot instelling van een vergoedingsregeling voor sommige voedingsmiddelen van dierlijke oorsprong die zich op het Belgisch grondgebied bevinden.
> Ingevolge deze nieuwe feiten heb ik besloten om terug te komen op mijn beslissing van 13 november 2000 over het voorschot van 231.987.893 F voor de NV FONCK-DEHENNIN en om mijn beslissing over het toekennen van de vergoeding aan dit bedrijf op te schorten tot een definitieve beslissing in rechten is tussengekomen".

Van die beslissing wordt thans de schorsing van de tenuitvoerlegging gevorderd.

1.6 Op 25 januari 2001 dagvaardt de verzoekende partij de verwerende partij voor de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel teneinde haar te verplichten tot de uitbetaling van het eerder beloofde voorschot, minstens tot het voortzetten van de administratieve formaliteiten voor de uitbetaling.

Op 15 februari 2001 schort de rechtbank de behandeling van de zaak op totdat in de strafzaak een einduitspraak tussengekomen is over de vordering van 10 januari 2001 van het openbaar ministerie.

2. Overwegende dat de verwerende partij op twee punten het belang van de verzoekende partij betwist; dat in de huidige stand van de zaak het onderzoek naar de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing niet wordt gevoerd aangezien, zoals hierna zal blijken, niet voldaan is aan een van de grondvoorwaarden waaronder de schorsing van de tenuitvoerlegging bevolen kan worden;

3. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden

aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

4.1. Overwegende dat de verzoekende partij in het eerste middel de schending aanvoert van artikel 6 van het koninklijk besluit van 25 januari 2000 tot instelling van een vergoedingsregeling voor sommige voedingsmiddelen van dierlijke oorsprong die zich op het Belgisch grondgebied bevinden; dat zij in een eerste onderdeel stelt dat die bepaling de minister van Volksgezondheid niet toelaat om de uitvoering van een reeds genomen beslissing op te schorten; dat zij in een tweede onderdeel stelt dat, in de hypothese dat het bestreden besluit als een intrekking van het besluit van 13 november 2000 zou worden gelezen, die beslissing van 13 november 2000 een "regelmatige rechtsverlenende rechtshandeling" is die niet meer kon ingetrokken worden;

4.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen uiteenzet dat artikel 6 van het koninklijk besluit van 25 januari 2000 duidelijk verwijst naar de opschorting van "de beslissing over de toekenning van de vergoeding" zodat die bepaling ook slaat op reeds genomen beslissingen en met name op de uitvoering van genomen beslissingen; dat zij daarvoor ook verwijst naar de ratio van die bepaling, te weten voorkomen dat betalingen zouden gebeuren die steunen op frauduleuze handelingen van de aanvrager; dat zij aanstipt dat het genoemde artikel 6 zelfs "een automatisme" bevat in die zin dat elke gerechtelijke vervolging op zich de opschorting inhoudt van de beslissing over de vergoeding of van de uitvoering daarvan en dat er, in het kader van het eerste onderdeel van het middel, enkel nagegaan moet worden of de voorwaarden gesteld door artikel 6 van het koninklijk besluit van 25 januari 2000 daadwerkelijk vervuld zijn; dat de verwerende partij ten aanzien van het tweede onderdeel betwist dat het bestreden besluit een intrekkingsbesluit zou zijn; dat zij betoogt dat het alleen maar de uitvoering is van artikel 6 van het koninklijk besluit van 25 januari 2000 zodat, in geval van vrijspraak door de strafrechter, het verdwijnen van de grondslag voor de opschorting zal leiden tot de uitbetaling van het toegekende bedrag, hetgeen niet te verzoenen is met de draagwijdte van een intrekkingsbesluit;

4.3.1. Overwegende dat de tekst van artikel 6 van het koninklijk besluit van 25 januari 2000 bepaalt dat het instellen van een vervolging voor bepaalde strafbare feiten tot gevolg heeft dat de beslissing over de toekenning van de

vergoeding wordt opgeschort; dat die bepaling in haar algemeenheid ook de situatie regelt waarin een strafrechtelijke vervolging wordt ingesteld nadat een beslissing over een tegemoetkoming is getroffen, in welk geval die beslissing niet of niet verder zal mogen worden uitgevoerd totdat in de strafzaak een eindbeslissing is gevallen; dat -zoals trouwens de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel reeds in zijn vonnis van 15 februari 2001 heeft overwogen- die lezing van artikel 6 volledig ingepast kan worden in de bedoeling van de wetgever om de in de wet van 3 december 1999 betreffende steunmaatregelen ten gunste van landbouwbedrijven getroffen door de dioxinecrisis opgenomen voordelen voor te behouden aan de personen die daarop rechtmatig aanspraak kunnen maken en om "de uitkeringen niet ten goede (te laten) komen aan diegenen die zich ingevolge de crisis op een of andere wijze hebben verrijkt" (uiteenzetting van de minister van Landbouw in de commissie van de Kamer van Volksvertegenwoordigers, Verslag van 16 november 1999, Parl. Doc. Kamer, stuk 50 - 212/7, p. 16); dat het eerste onderdeel van het middel niet ernstig is;

4.3.2. Overwegende , wat het tweede onderdeel van het middel betreft, dat de verzoekende partij ten onrechte het bestreden besluit kwalificeert als een intrekkingsbeslissing; dat immers, rekening houdend met de hiervoren aan artikel 6 van het koninklijk besluit van 25 januari 2000 gegeven interpretatie, de minister van Volksgezondheid met haar brief van 24 januari 2001 het Rekenhof er alleen attent op heeft gemaakt dat er toepassing moet gemaakt worden van artikel 6 van het koninklijk besluit van 25 januari 2000; dat het tweede onderdeel van het middel niet ernstig is;

5.1. Overwegende dat de verzoekende partij in het tweede middel de schending aanvoert van het grondwettelijk gelijkheidsbeginsel en van artikel 61bis van het wetboek van Strafvordering, doordat het bestreden besluit verwijst naar een gerechtelijke vervolging die zou zijn ingesteld voor feiten die verband houden met de toepassing van het besluit van 25 januari 2000 terwijl er op 24 januari 2001 nog geen inverdenkingstelling was gebeurd op de wijze bepaald in artikel 61bis van het wetboek van strafvordering en dus met schending van die wetsbepaling; dat zij het grondwettelijk gelijkheidsbeginsel geschonden acht doordat zij, in tegenstelling tot "alle andere begunstigden" die na een toezegging van steun niet meer het voorwerp kunnen zijn van een wijzigende beslissing, zonder reden of minstens op grond van een onregelmatige verwijzing naar een bestaande inverdenkingstelling van de vergoeding wordt afgehouden;

5.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen erop wijst dat er op 10 januari 2001 een gerechtelijke vordering tegen de aangestelden van de verzoekende partij ingesteld is en dat er voor de toepassing van artikel 6 van het koninklijk besluit van 25 januari 2000 geen inverdenkingstelling vereist is; dat zij, met betrekking tot de schending van het gelijkheidsbeginsel, stelt dat de aparte behandeling van de verzoekende partij precies volgt uit de vaststelling dat er strafbare feiten zijn gepleegd en dat voornoemd artikel 6 op gelijke wijze van toepassing is op allen die zich in dezelfde situatie bevinden;

5.3. Overwegende enerzijds dat artikel 6 van het koninklijk besluit van 25 januari 2000 van toepassing is voor de gevallen waarin tegen een eigenaar of een van zijn aangestelden "vervolging is ingesteld"; dat de "aanvullende vordering tot het instellen van een gerechtelijk onderzoek", die de procureur des Konings te Dendermonde op 10 januari 2001 heeft ondertekend en waarop de verwerende partij het bestreden besluit heeft gesteund, als zodanig kan worden aangemerkt; dat anderzijds de verzoekende partij niet aantoont op welke wijze de verwerende partij haar met het bestreden besluit anders heeft behandeld dan enig ander persoon die in dezelfde situatie verkeert; dat het tweede middel niet ernstig is;

6. Overwegende dat geen van de door de verzoekende partij aangevoerde middelen ernstig is; dat de vordering tot schorsing om die reden verworpen wordt,

B E S L U I T :

<u>Artikel 1</u>.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

<u>Artikel 2</u>.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op tien september 2000 en een, door :

de H.	A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad, wnd. kamervoorzitter,
Mevr.	V. WAUTERS,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

V. WAUTERS. **A. VANDENDRIESSCHE.**